

ПРОЛЕТЕРИ СВИХ ЗЕМАЉА, УЈЕДИНИТЕ СЕ!

ОРГАНИЗУЈТЕ ПОБУНУ МАСА ПОД БАРЈАКОМ МАРКСИЗМА-ЛЕЊИНИЗМА-МАОИЗМА!

1. маја 2025. године, ми, Интернационална комунистичка лига (ИКЛ), с ватреним комунистичким жаром поздрављамо нашу класу, то јест међународни пролетариат, све угњетене нације и народе свијета. Поздрављамо наше саборце у Међународном комунистичком покрету, све комунистичке партије и организације које се стално боре да издигну ратоборну потрагу за нашим заједничким циљем, комунизмом, на све виши ниво. Поздрављамо наоружане радничке и сељачке одреде који се херојски боре у народним ратовима и оружаним борбама које се одвијају на основу пролетерске идеологије под вођством комуниста. Поздрављамо државне органе народне власти, у њиховим разноврсним фазама развоја, који постоје у земљама у којима се комунисти дижу на оружје и руше стару реакционарну власт. Поздрављамо све оне револуционаре и истинске демократе који широм свијета чине највеће жртве с нама у непрекидној борби против империјализма, ревизионизма и реакције.

Данас марширамо раме уз раме под нашим гримизно црвеним барјаком украшеним са српом и чекићем, одлучнији него икада да окончамо миленијумско стару експлоатацију човјека од стране човјека, пуни револуционарног оптимизма и с апсолутним убјеђењем у исправност наше ствари. Данас је наш дан: својим очима свједочимо формирању међународних револуционарних снага одлучних да јуришају на небеса. Услови за развој Свјетске пролетерске револуције су изузетно повољни, вјетрови дувају у нашу корист, а поглед на свјетску ситуацију то може само да потврди.

Данашњи свијет је обиљежен општом кризом империјализма, његовим убрзаним распадањем и све већим паразитизмом

Амерички империјализам, на политичком челу с Трамповом администрацијом, тренутно очајнички покушава да реорганизује своју економију како би се репозиционирао на свјетском тржишту, повратио своје изгубљене позиције, затегао свој стисак над угњетеним народима свијета и ослабио империјалистичке савезе и коалиције својих империјалистичких конкурената, првенствено кинеског социјалимперијализма. Користећи свој положај у извозу капитала и свој положај као „највећег свјетског потрошача“ (највећег паразита) примјењује

економску „дипломатију топовњаче“. Политичке, економске и војне мјере Трампове администрације – било да се ради о растућем одбацивању институција створених после Другог свјетског рата (као што су УН), тензијама у НАТО-у или царинама – нису израз нередовног карактера геноцидног дегенерика Трампа, већ свјесног плана фракције америчког финансијског капитала који политички представља Републиканска странка. Међутим, Амерички империјализам је под опсадом народа свијета, и његове безграничне амбиције га стављају у позицију све веће изолације од других империјалистичких земаља; у стварности, његова снага је у сталном опадању, а јединствени фронт народа свијета против империјализма под вођством САД-а, шири се и наставит ће да се шири. Амерички империјализам је главни непријатељ народа свијета и дјелује као свјетски контрареволуционарни жандар.

Комунисти морају јасно показати народним масама да је фокусирање на Трампа, потомка апартхејда Маска и наводну пријетњу „олигарха“ (као да империјалистичка држава не заступа увијек интересе финансијске олигархије) и „фашистичку опасност“ покушај да се заташка права природа америчког империјализма и да се оправда онај „демократски“, тобоже „прогресивни“. Обама није био ништа бољи од Трампа; обојица су ратни хушкачи и одговорни су за масовне злочине, обојица представљају интересе најмонструознијег паразита који је историја икада видјела. Свака америчка администрација ће бити управо то: политичка администрација интереса империјалистичке државе, она ће служити својим циљевима и увијек ће бити заклету непријатељ угњетених нација и народа свијета.

Сукоби између империјалиста достижу нове разине, амерички империјализам покушава да одржи своју снагу еродирану на различите начине и да неутралише своје растуће ривале. Међутим, ниједна од других империјалистичких сила није краткорочно у стању да се супротстави политичкој, економској и војној супериорности америчког империјализма, који доминира империјалистичким системом. Нарочито од кризе 2008. године, империјалистички систем је уздрман економским, политичким и војним кризама. С тенденцијом опадања хегемонистичког положаја америчког империјализма, појављују се нове поларизације и савези унутар свјетског империјалистичког система. Кинески социјалимперијализам све више покушава – у динамици дослуха и сукоба – да се такмичи са Сједињеним Државама у одређеним регионима и секторима. Руски империјализам, с друге стране, појачава своје војне потезе против ширења „западне“ империјалистичке експанзије предвођене од стране Америчког империјализма кроз НАТО, доводећи империјалистичке противрјечности у нову димензију, посебно с ратом у Украјини. Иако су империјалистичке силе које су чланице Европске уније (ЕУ), посебно Њемачка и Француска, укључене у економске и војне потезе САД-а, оне такођер покушавају ојачати властите војне позиције.

Социјалимперијалистичка Кина, усред властитих унутрашњих противрјечности, спутана је америчким маневрима и не успијева постићи ниво раста потребан да постане суперсила. Потресена је кризом у сектору некретнина и не успијева стимулирати пријекто потребну домаћу потрошњу. Јапанска економија је све више повезана с оном у Сједињеним Америчким Државама, Јапан је био највећи страни инвеститор у САД у посљедњих пет година, а његове политичке и војне способности су минималне у поређењу с онима с којима распоређује кинески социјалимперијализам; као резултат тога, Јапан потпуно зависи од „заштите“ Сједињених Држава. Њемачка је у трећој години потпуне рецесије, њен најважнији трговински партнер су Сједињене Државе, а сваки прекид у индустријском извозном сектору имао би катастрофалне посљедице за „социјални мир“ у земљи, што је главна политичка брига њемачке буржоазије. У исто вријеме, суочава се с политичким проблемима у формирању „стабилне“ владе и потребом да се „унормали“ ултрадесница АфД-а. Француска се суочава с растућим економским проблемима и очајнички покушава искористити своју релативну војну снагу као алат за преговарање унутар ЕУ, док има озбиљних унутрашњих

проблема са сукобом између председника и парламента (то иде толико далеко да се забрањује истакнутом кандидату да судјелује на предстојећим председничким изборима у априлу). Европска унија у цјелини је катастрофална, немоћна да ријеша своје главне проблеме због властитих унутрашњих противрјечности; једина ствар коју је заиста успјела постићи у посљедње вријеме, осим масовних убиства имиграната у Средоземном мору, било је невјероватно мијешање у румунске изборе, у потпуном порицању суверенитета те земље. Пројекат „Наоружајмо поново Европу“ углавном се заснива на трошковима за које није разјашњено покриће: 650 милијарди еура, од укупно 800 милијарди најављених, нема покривеност. Италија има огроман проблем с дугом и покушава да одржи добре односе са Сједињеним Државама, да их искористи у своју корист у унутрашњој борби у ЕУ. Велику Британију покушава да задржи своју тренутну улогу у империјалистичком систему ослањајући се на САД и не може ништа постићи без дослуха с другим империјалистима. Канада симболично протестује само када се њен суверенитет отворено доводи у питање и када га америчка администрација понижава изнова и изнова. Коначно, Русија, једина империјалистичка сила која се захваљујући свом нуклеарном арсеналу може супротставити Сједињеним Државама у смислу војне снаге, већ је три године заглибила у свом агресивном рату против Украјине, плаћајући веома високу цијену.

На Блиском истоку, у Африци и Азији, интеримперијалистичке борбе за утицај су се заостриле и војне интервенције су широко распрострањене. Противрјечности између НАТО-а и његових савезника (САД, Велика Британија, Немачка, Француска, Јапан, Аустралија, итд.) и савеза усредсређених на Кину и Русију расту не само у Европи, већ и у азијско-пацифичком региону. Америчка политика опкољавања Кине наставља се војним савезима с Јапаном, Аустралијом, Британијом и Канадом. Растућа моћ Кине довела је до чињенице да су је Сједињене Државе и њихови савезници прогласили „стратешком пријетњом“, а то ствара озбиљну противрјечност која би могла довести до појаве новог легла рата у азијско-пацифичком региону.

Укратко, равнотежа у односу снага унутар свјетског империјалистичког система има тенденцију да се промјени, али за сада, ниједна од главних империјалистичких сила није у позицији да покрене нови свјетски рат против америчког империјализма. Стога, алармантна пропаганда служи само да скрене пажњу с чињенице да је главна тенденција у свијету данас револуција. Ипак, изоштравање противрјечности повећало је опасност од нових и већих империјалистичких ратова (чак и свјетског рата), а искра која ће их потпалити може доћи у било ком тренутку у тренутној ситуацији. Комунисти морају исправно процијенити ситуацију и схватити да је револуцију главна тенденција у свијету данас да исправно схвате потребе тренутка.

Ратови које империјализам распламсава у угњетеним нацијама, као дио њиховог спора и израза њихове тежње да поново подијеле свијет, су првенствено ратови пљачке и угњетавања земаља које су подвргнуте директној или индиректној агresiји. Ратови и оружани сукоби у Африци који се протежу од Либије на сјеверу до Мозамбика на југу и од Сахела на западу до Сомалије на истоку сви имају овај карактер. Исто важи и за ратове и оружане сукобе који се протежу од Палестине до Бурме. Живимо у времену када се припрема све више таквих ратова, империјалистичке агresiје, војне интервенције и државних удара. Ови ратови су модерни колонијални ратови а термин „посреднички рат“ служи да замагли ову стварност. Они који вјерују у велике лажи које је прогласио амерички империјализам деведесетих, као што су „крај историје“ и „тријумф капитализма“, игноришу борбе народа за независност и ослобођење. Ова схватања игноришу народне масе, које су најосновнији субјект историје, и не узимају у обзир жељу народа за револуцијом. Стварност, међутим, стално подрива такве приступе мислиоца куле од слоноваче.

Широм свијета, народне масе су у покрету и дижу се у бунту

У априлу 2025. године у Грчкој је одржан највећи генерални штрајк и народни протести у историји земље. У земљама као што су Аргентина, Индија и Јужна Африка, генерални штрајкови и таласи штрајкова развили су се као одговор на нападе владајућих класа и њихових влада. Масовни народни протести су избили у Србији. Народни устанак у Бангладешу срушио је владу. Масовне борбе у Турској довеле су бијес великог сектора становништва на улице. Ово су само неки од најновијих примера. Како се модерна колонијална пљачка и ратови интензивирају и становништво угњетених нација расте, како се сиромаштво повећава, револуционарни потенцијал народних маса ће се повећати до те тачке да ће људи радије умријети борећи се него гладовати. То ће бити бедем антиимперијалистичких борби, ратова за национално ослобођење, отпора агресији и револуција уопште.

Завјере, попут оне од стране турске државе и њених империјалистичких господара да ликвидирају херојску борбу курдске нације за њено право на самоопредјељење никада неће успјети. Иако ће борба проћи кроз сложене преокрете, на крају ће лажне вође бацити маске и масе ће се постројити иза комуниста, који су прави представници њиховог циља. Империјалистичка контрагерилска тактика „мировних споразума“ (као у случају Непала) може довести до привремених застоја, али не може преокренути историјски ток. Увијек постоји потреба за исправним руководством.

Херојска борба палестинског народа против крволочних напада које је извела израелска држава под руководством америчког империјализма није само ствар храбрости и одлучности; у исто вријеме, то је сјајна демонстрација да угњетени народ, када се лати оружја, ослањајући се на сопствену снагу и одржавајући јединствени фронт против агресора, може да се супротстави империјализму. Али иако је отпор предуслов за ослобођење, он није идентичан с њим. За сву своју славу, Фронт националног отпора Палестине у свом садашњем облику није способан да води палестински народ до потпуне побједе, до националног и новог демократског ослобођења. Да би се свргнула држава Израел и њени империјалистички господари, неопходан је рат за национално ослобођење који испуњава демократске захтјеве. У епохи империјализма и пролетерске револуције, овај се рат се може испунити само под вођством пролетаријата. Без вођства комунистичке партије, која данас нужно мора бити марксистичко-лењинистичко-маоистичка партија, која развија народни рат и вјешто се руководи јединственим фронтом, Палестина се неће трсити империјалистичког јарма. Само комунистичка партија која креативно спроводи марксизам-лењинизам-маоизам може да ријеши задатке било које револуције, било да је демократског или социјалистичког карактера. Ова истина је универзална и нема изузетака. Сви комунисти и револуционари морају подржати Фронт националног отпора Палестине без икаквих кукавичких резерви, бранити га од сваког опортунистичког и издајничког напада, те у исто вријеме удвостручити своје напоре да служе борби палестинских комуниста да конституишу своју властиту марксистичко-лењинистичко-маоистичку партију.

Епска борба Фронта националног отпора у Палестини запалила је пламен антиимперијалистичке борбе у цијелом свијету, од оружане солидарности народа Јемена и Ирака до мобилизације милиона у империјалистичким метрополама. Овај покрет ће се неминовно стопити с револуционарним покретом међународног пролетаријата. У том контексту, водеће борбе марксистичко-лењинистичко-маоистичких комунистичких партија које воде народне ратове играју одлучујућу улогу.

Маоистички народни ратови су свјетионици наде који показују пут к ослобођењу од полуколонијалног и полуфеудалног јарма наметнутог империјализмом. Они показују да је

национално ослобођење кроз демократску револуцију могуће. Постоји већа потреба за таквим ратовима, а ти ратови, у комбинацији с ослободилачким борбама угњетених народа и нација, морају се претворити у олују која ће збрисати империјализам с лица планете. Сагледавши тако, дешавања у Латинској Америци захтијевају посебну пажњу са становишта свјетског револуционарног покрета и комуниста.

У Јужној Америци проглашено је ванредно стање у Еквадору и Перуу. Сиромаштво у Аргентини се убрзано повећава, а људи се дижу са снажним масовним акцијама. Венецуела остаје нестабилна, а гранични сукоб с Гвајаном могао би ескалирати у оружани сукоб у било ком тренутку. У Колумбији, Петров режим – који, упркос својој демагогији, заступа интересе бирократских капиталиста и великих земљопосједника који служе империјализму (првенствено Сједињеним Државама) – није успио да „смири“ земљу, а оружана борба је још увијек жива. У Боливији, противрјечности између владајућих класа се рјешавају насиљем, а напори да се масе окрену једни против других доживљавају пораз директним противљењем маса. Герилска борба се наставља у Парагвају, територијална борба се продубљује у Чилеу, а оружана борба на селу постала је стварност. Оно што је најважније, велики устанак је почео у руралном Бразилу, сиромашни сељаци се одупиру бандама великих земљопосједника, полицији и оружаним снагама које их подржавају. У контексту растућих народних протеста широм земље, реакционарна влада опортунисте Луиза Инаса, слуге империјализма (првенствено Сједињених Држава), није успјела у својим напорима да сузбије народни устанак.

У Централној Америци је у Ел Салвадору проглашено ванредно стање, а ултрареакционарни режим је објавио рат сиромашнима. У Мексику, господари рата, финансирани конзумирањем дроге у империјалистичким земљама, воде рат против народа. Најопаснији од ових господара рата је сама држава. Маса у Гватемали и радници у Панаму настављају да се боре против растућег сиромаштва и погоршања животних услова.

На Антилима (Карипска острва), Хаити је погођен ужасним грађанским ратом између супарничких реакционарних фракција, подстакнутим империјалистичком интервенцијом. Кубански режим не успијева задовољити чак ни основне потребе становништва за електричном енергијом и масовни протести наилазе на жестоко гушење од стране ревизионистичког режима.

Сви наведени догађаји се одвијају у контексту дубоке кризе бирократског капитализма и повећане агресивности америчког империјализма која продубљује хаос и повећава нестабилност цијелог континента. Главна снага демократске револуције у овој регији је сељачка класа, првенствено сиромашни сељаци. Данас, револуционарна ситуација, која се неравномјерно развија широм свијета, налази свој израз у појачаном облику у угњетеним земљама Азије, Африке и Латинске Америке. Важна стратешка снага Међународног комунистичког покрета данас су партије и организације које дјелују унутар ИКЛ-а, од Рио Грандеа до Огњене земље. Није више довољно рећи да је у Латинској Америци „трава сува“ те склона пожару, већ је прије цијела регија као буре барута спремно да експлодира. Поступајући на овој основи, маоисти мобилишу, политизују и организују масе, посебно сиромашне сељаке, и наоружавају их у све већем обиму. Ове активности опремају оне који су главна снага у демократској револуцији с перспективом започињања Народног рата. Без сумње, ови напори данас су најјача подршка која се може дати друговима који воде народне ратове у Азији.

Реакционарни режим Маркоса на Филипинима, слуга империјализма, док продаје земљу и покушава да је претвори у империјалистичку ратну базу, интензивира рат против народа контрареволуционарним кампањама, усмјереним углавном на комунисте. Комунистичка

партија Филипина (КПП) и Нова народна армија (ННА) воде народни рат више од 56 година и настављају да буду највећа домаћа пријетња пљачки и ратним плановима бирократско-капиталистичких владара. Лажна обећања и уступци најављени на „амнестији“ су разоткривени као једна од многих лажи које владајућа Маркосова клика користи да обмањује народне масе. План да се уништи Комунистичка партија није успио и бит ће поражен као и претходни покушаји. Интензивирање контрареволуционарних кампања доводи до интензивирања народног рата; овај процес даје подстицај процесу исправљања који остварује напредак у различитим областима демократске револуције, посебно пољопривредне револуције. Такођер оштро осуђујемо убилачку „Операцију Кагар“ коју стара бирократско-капиталистичка и ултра-реакционарна држава развија против народних маса у Индији. Контрареволуционарне кампање као што је „Операција Кагар“ су појачане, даљњи рат против народа, кампања уништења, док милитаризација и корпоратизација брахманско-хиндуистичко-фашистичке државе расте. Њихов циљ „уништавања народног рата“ ће претрпјети пораз, као што је снажно демонстрирано током „Операције Зелени лов“. У духу пролетерског интернационализма, позивамо да се свим средствима бране и подрже народни ратови у Индији и на Филипинима. Изражавамо наше непоколебљиво убјеђење да ће сви планови непријатеља бити поражени и да ће народни ратови развити и збацили стари поредак захваљујући снажној подршци народа и солидарности револуционара свијета, те да ће народ успоставити своју нову демократску власт.

У империјалистичким земљама, буржоазија води свеобухватан напад на историјски стечена демократска и радничка права. Терет кризе пада на леђа радничке класе и широких слојева народа. С друге стране, борбе и штрајкови радника се повећавају. Народна гњев и одбацивање ових такозваних „демократија“ продубљује кризу парламентаризма, а тенденција империјализма према фашизму и реакцији сада је јасно видљива. У земљама као што су Француска и Ирска, цензура и репресија демократских и антиимперијалистичких покрета наилазе на протесте и разоткривање овог фаршног демократског поретка. Кампања за ослобађање познатог антиимперијалисте Георгеса Ибрахима Абдаллаха мобилисала је хиљаде људи, а комунисти су одиграли важну улогу у овом процесу. У Британији и Италији, империјалистичка политика милитаризације и испорука ратне опреме у Украјину или Израел наишла је на штрајкове и блокаде радника. У Белгији је одржан генерални штрајк против „пензионе реформе“ чији је циљ подизање старосне границе за одлазак у пензију. У земљама као што су САД, Велика Британија, Њемачка и Аустрија, масовни протести су се развили против масовних отпуштања и политике деиндустријализације у аутомобилском и другим индустријским секторима. Након поплава које су убиле стотине људи у Шпанији, посебно у региону Валенције, људи су се борбено побунили против буржоаских партија, па чак и директно против краља. Ове борбе јасно оповргавају опортунистичке и ревизионистичке лажи да је радничка класа у империјалистичким земљама „неактивна“ и „пасивна“. Социјалдемократија, која је годинама преузела функцију обуздавања радничке класе и њене интеграције у систем, је у дубокој кризи и више није у стању да игра ту улогу. Из тог разлога, буржоазија држи десничарске партије у резерви у име осигуравања „стабилности“. Опортунисти и такозвани „либерално љевичарски“ елементи подржавају доминантне фракције буржоаског поретка „против фашизма“, откривајући да су они на репу овог трулог система. Резултати избора и динамика радничког и народног покрета откривају да опортунизам и социјалдемократија губи своју хегемонистичку позицију у радничком покрету, а на неким мјестима је већ потпуно и изгубила, то ствара „вакум“ и доводи до све већег броја „дивљих“ штрајкова и других независних акција угњетених. Ова ситуација пружа плодно тло за комунисте да се усидре у радничкој класи и масама народа. Комунисти се морају организовати, пустити дубоке коријене унутар класе пролетаријата; оних који немају ништа да изгубе сем своје ланце, те водити Свјетску пролетерску револуцију. То ће неминовно допринијети напретку процеса реконституције комунистичких партија и развоју социјалистичких револуција.

Свијет је сада јасно ушао у нову еру револуција; распадање империјализма напредује из дана у дан. Тло за пролетерску свјетску револуцију сазријева и хитност руководства марксистичко-лењинистичко-маоистичких партија посебно постаје све очигледнија. Продубљивање међуимперијалистичких противрјечности, пораст империјалистичке агресије и реакције повећавају гњев угњетених народа свијета и међународног пролетаријата. Овај бијес сада тражи канале за самоостварење. Сви комунисти и револуционари су дужни да схвате неизбежан правац историје и трансформишу ове објективне услове у политичке и организационе темеље неопходне за развој Свјетске пролетерске револуције. Турбулентни процес и изоштравање противрјечности широм света нуде нам прилику да уздигемо наду, а не очај. Као што је предсједник Мао рекао: „Све под капом небеском је у хаосу, ситуација је одлична.“ Сви комунисти и револуционари морају испунити своју историјску одговорност.

Организујте побуну маса под барјаком марксизма-лењинизма-маоизма!

Борба за реконституцију комунистичких партија се мора чврсто схватити, водити с одлучношћу, иницијативом, одговорношћу и пролетерском амбицијом. Универзалне истине марксизма-лењинизма-маоизма морају се креативно примјењивати у складу с историјским и националним условима сваке земље, а маоизам мора бити у потпуности схваћен као трећа, нова и виша фаза једног теоријског јединства. Комунисти морају обликовати општу политичку линију и програм револуције коју ће водити у контексту дволинијске борбе и класне борбе. Ова револуција може бити побједничка само кроз револуционарни рат, и одговарајући облици организације морају бити изграђени. Комунисти морају да се спусте до најширих и најсиромашнијих народних маса и да их васпитају у духу борбе против револуционарног насиља и ревизионизма, раскинувши с буржоаским „легализмом“ и парламентарним кретенизмом. Само тако огромне гомиле смећа могу бити однесене комад по комад, а комунисти могу исправно да успоставе однос између свакодневних захтјева и борбе за власт, схвативши да је најосновнији и горући задатак освајање власти. Само на тој основи може се успоставити радничко-сељачки савез који би осигурао хегемонију пролетаријата на фронту демократске револуције и формирао јединствени фронт са свим другим револуционарним слојевима народних маса и та хегемонија се може одржати у процесу социјалистичке револуције.

Пролетаријат може освојити политичку власт само револуционарним насиљем, стога је главни облик борбе оружана борба и главни облик организације је револуционарна оружана снага. Прије избијања револуционарног рата, све борбе и организација треба да служе да се он припреми, након његовог избијања, све мора да служи његовом развоју. Објективни услови за развој народног рата су изузетно повољни. Искуства стечена из недавних оружаних сукоба још једном су потврдила ваљаност марксистичко-лењинистичко-маоистичке војне теорије. Чињеница да је човјек одлучујући фактор у рату још једном је доказана великим војним поразима које су претрпјеле снаге предвођене америчким империјализмом у Ираку и Авганистану. Искуство Палестинског фронта националног отпора показало је да чак и под најтежим условима, ако се герилски рат ослања на и укоријењен је у подршци народа, дуготрајна борба може бити вођена чак и у урбаној средини. Искуство стечено на бојиштима у Палестини и Украјини гурнуло је империјалисте да преокрену своју стратегију и натјерају их да поново прихвате одлучујућу улогу копненог рата. У том контексту, тактике као што је тунелско ратовање поново су добиле на значају. Чак и нове технологије оружја, као што су беспилотне летјелице, могу постати алати који се могу укључити у арсенал револуционарне војске кад борци народног рата науче да их користе.

Све ове реалности чине нас одлучнијима, посвећенијима и амбициознијима. Наша је дужност да осигурамо јединство комуниста у свијету и да дјелујемо у перспективи реконституције

Комунистичке интернационале. Ова борба је дуга, сложена и отежана сталним нападима непријатеља. Али ми комунисти смо овдје управо да ријешимо изазове с којима се суочава Свјетска пролетерска револуција. Комунисти превазилазе све потешкоће, нико и ништа нас не може зауставити.

Док многе „антиимперијалистичке“ дискусије представљају парламентарне или реформистичке борбе као рјешење, историјско искуство је показало да ове методе само појачавају експлоатацију народа и легитимизују саму експлоатацију. У овом тренутку, изградња револуционарне, класно засноване и међународне антиимперијалистичке борбе је хитна потреба. Неопходно је организовати револуционарно насиље и народне ратове потлачених маса свијета и међународног пролетаријата, а да се никада не заборави да је контрареволуционарно насиље превазиђено револуционарним насиљем.

Хитан задатак који је данас пред нама је да изградимо Међународни антиимперијалистички фронт, који има за циљ да подигне подршку Народним ратовима на виши ниво. У том смислу, понављамо нашу безусловну подршку Комунистичкој партији Перуа, Комунистичкој партији Филипина, Комунистичкој партији Турске/МЛ и херојском отпору наших другова из Комунистичке партије Индије (маоистичке) против „Операције Кагар“. Ове партије показују своју одлучност да наставе путем народног рата и да високо одрже црвени барјак. Увјерени смо да ће контрареволуционарна кампања опсаде бити сломљена од стране наших другова и да ће народни рат побиједити.

Позивамо све комунисте и револуционаре свијета да се под барјаком марксизма-лењинизма-маоизма уједине с нама у немилосрдној борби против империјализма, ревизионизма и свјетске реакције у служби Свјетске пролетерске револуције.

ЖИВИО ПРВИ МАЈ!

ДОЉЕ С ИМПЕРИЈАЛИЗМОМ, РЕВИЗИОНИЗМОМ И РЕАКЦИЈОМ!

**ПОБЈЕДА ПРИПАДА БОРБЕНОМ МЕЂУНАРОДНОМ ПРОЛЕТАРИЈАТУ И
УГЊЕТЕНИМ НАРОДИМА СВИЈЕТА!**

**ПОБИЈЕДИТ ЋЕМО, МЕЂУНАРОДНИ ПРОЛЕТАРИЈАТ И УГЊЕТЕНИ НАРОДИ
СВИЈЕТА ЋЕ ПОБИЈЕДИТИ!**

ЖИВЈЕЛИ НАРОДНИ РАТОВИ!

ЖИВИО МАРКСИЗАМ-ЛЕЊИНИЗАМ-МАОИЗАМ!

ЖИВИО ИКЛ!

ЖИВИО ПРОЛЕТЕРСКИ ИНТЕРНАЦИОНАЛИЗАМ!

НАПРИЈЕД С ИЗГРАДЊОМ АНТИИМПЕРИЈАЛИСТИЧКОГ ФРОНТА!

ПРОЛЕТЕРИ СВИХ ЗЕМАЉА, УЈЕДИНИТЕ СЕ!

Интернационална комунистичка лига
01.05.2025. године